

Spominjajmo se v molitvah rajnih! Kratke tedenske novice

Smrt najstarejše župljanke v Razboru pri Slov. Gradu. Milo so zadoneli zvonovi na gori Sv. Uršule in sporočali žalostno vest, da je zaspala v Gospodu naša najstarejša župljanca Marija Jug, p. d. stara Varjanšekova mama, v 90. letu starosti. Umrila je prvo nedeljo v novembru. Rajna je bila malokdaj bolna, samo vid ji je zadnja leta opešal. Naj ji bo lahka zemljica, sinovom in ostalim sorodnikom pa naše sožalje!

Dva starčka umrli pri Sv. Jurju v Slov. gorah. Dne 4. novembra smo pokopali 81 letnega Konrada Črnčič, bivšega dolgoletnega viničarja, sedaj občinskega reveža, ki ga je smrt rešila trpljenja. Dne 8. novembra smo pa položili k večnemu počitku 75 letnega Jožefa Simoniča, dolgoletnega majarja na raznih posevkih. Nazadnje je bil devet let na žvajkerjevem posestvu. Bil je tudi dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«. Zapustil je žalujočo ženo, dve hčerki in osem vnukov. Po dolgoletnem delu in prestanem trpljenju jima bodi slovenska zemljica lahka — žalujočim pa naše sožalje!

Krščanski mož-tretjerednik umrl. Martijan Zelenko v Novi Krčevini pri Vurbergu se je v zadnjih dneh rožnovenskega meseca preselil v boljše domovino, ki si jo je zaslužil z lepim krščanskim življenjem in s potrpežljivim prenašanjem boleznj, ki ga je že več mesecev pridelala na bolniško posteljo. Radi svoje uglednosti je bil tudi v raznih odborih, tako n. pr. pri občini itd. Naj uživa bogato plačilo za svoje dobrote — ostalim domačim pa naše sožalje!

V spomin vzornemu živinorejcu. Dne 14. novembra je bil v špitališču pri Konjicah ob častni udeležbi pokopan Jurij Zidanšek, posestnik in cerkveni ključar. Pokojnik je gospodaril na posestvu Šrange skozi 54 let. Bil je skrben in varčen gospodar, ki se tudi v časih boljših konjunktur ni spuščal v nepotrebne izdatke. Tako se mu je posrečilo povečati in izboljšati posestvo po nasvetu kmetijskih strokovnjakov. Na gozdi je pazil kakor na zenico svojega očesa, brez najhujše sile ni podrl drevesa. Največjo skrb in brigo pa je posvetil živinoreji, do katere je že od mladosti imel največje veselje. Da bi se živina bolje počutila, je uredil hlev in gnojišče. Gledal je, da je bila živina vedno dobro nakrmijena in negovana. Ni bil od onih živinorejcev, ki skušajo pri krmljenju prištediti, ampak od onih, ki skušajo čimveč krme spraviti skozi živalsko telo. Gledal je na pravočasno košnjo krme, najboljšo seno je spravil za teleta in krave po porodu, otavo pa za krave mlekarice. Krmljenje je stalno nadzoroval in tudi sam oprtal koš in nosil skupaj krmo za polaganje. Jaso je, da je s tem v živinoreji dosegel najlepše uspehe. Ves čas gospodarjenja je držal dobre plemenske bika. Ko je še okrajni zastop nabavil plemenske bilke iz Gornje Štajerske, je tudi njemu zaupal vsakokrat po enega. V zadnjih desetih letih pa sta postala bika originalca »Jokle in »Mihle« na daleč znana in je njuna kri danes razširjena skoro v vseh živinorejskih organizacijah svopšenične pomurske pame. Posebno dobre komade je držal v hlevu tudi

do štiri, pet let za plemenjenje in tako izkoristil dobre lastnosti bika za izboljšanje živinoreje v svojem okolišju. Omeniti je treba, da je Jurij Zidanšek v letih pred svetovno vojno vzgajal tudi krasne plemenske kobile, od katerih je dobival diplome in odlikovanja. Tedaj je sejal veliko lucerne, medtem ko je za govedo po lapornatih in strmih legah svojega posestva imel med skromno travico razširjeno esparzeto, ki tukaj dobro uspeva. Veselje do živine je bila glavna poteza njegove miselnosti. To veselje je skušal prenesti tudi na otroke, ki jih je včasih za nagrado, včasih za tolažbo vodil v hlev, razkazujoč lepa teleta in vzbujal zanimanje za lepo živino in nje dobro nego. Toliko je visel na lepi živini, da je zadnja njegova pot, ko je že komaj hodil, bila v hlev. Večkrat mi je rekel: »Kako rad bi jaz živinorejcem povedal, naj živine ne trpinčijo in ne tepejo ter da naj lepo ravnaajo z njo. Živina je hvaležna. Ko je njegov sin, načelnik v p. g. inž. Josip Zidanšek pri nekem predavanju v bližnji vprašal poslušalce, o čem naj govori, so mu poslušalci rekli: »Povejte nam, kako vaš oče gospodaril!« Na takem glasu je bil pri narodu rajni Jurij Zidanšek kot preudaren gospodar in odličen živinorejec. Tak vzoren živinorejec zasluži, da se ga spomnimo v našem listu, katerega naročnik je bil nad 50 let. Vsi, ki smo ga poznali, se bomo radi spominjali te močne kmečke osebnosti, a živinorejci ga bomo ohranili v spominu kot svojega vzornika in mu skušali slediti v izboljšanju naše živinoreje. — Rajni naj počiva v miru, žalujočim pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Smrt zavednega moža. V Markečici v župniji Čadram je 13. novembra po kratki bolezni umrl Anton Kolar, p. d. Vouk. Pokojnik je bil dober gospodar, zavedan katoličan, politično vedno ob strani slovenske krščanske stranke ter je bil tudi dolgo let občinski odbornik. Pokopan je bil ob obilni udeležbi ljudstva in celotnega občinskega odbora 15. novembra na farnem pokopališču v Čadramu. Ob odprtem grobu se je v imenu vseh v zelo ganljivih besedah od pokojnika poslovil g. duhovni svetnik Franc Hohnjec, župnik v Čadramu. Staremu zvestemu naročniku »Slov. gospodarja« želimo večni mir in pokoj, preostalam, ki jih je smrt pokojnika hudo zadela, pa izrekamo naše sožalje!

Smrt uglednega cerkvenega ključarja. Na martinovo, 11. novembra, so se hitro po pogrebu Antona Zemljica, kmeta iz Radenc, zopet oglašili zvonovi pri Kapeli in naznanjali župljanom žalostno vest, da se je nepričakovano poslovil od njih Jakob Bratkovič iz ugledne hiše Bratkovičeve v Turjancih, ki je dala lavantinski škofiji tudi izvrstnega g. duhovnika Franca Bratkoviča, bivšega župnika pri Negovi, sedaj v pokopju istotam. Da je to stara, globoko verna, krščanska družina, priča že to, da je bil oče sedaj umrlega nič manj ko 45 let cerkveni ključar, po njegovi smrti leta 1913. pa so to častno službo župljani z g. župnikom vred zaupali sinu Jakobu Bratkoviču, ki je to službo nadvse vestno opravljal do smrti. Komaj pred petimi tedni je še

Uradna preiskava je dognala, da so pri prvem napadu na Bitolj sodelovala italijanska letala. Italijanska vlada se je pri naši vladi opravičila, ker da so prišla njihova letala nad Bitolj nenamena in po pomoti. Italija je pripravljena plačati nastalo škodo.

Tuja letala so priletela 17. novembra okrog štiri zjutraj nad Bitolj in Kišovo. Radi naše protiletalske obrambe so odvrгла bombe samo v okolici Kiševa. Človeških žrtev ni bilo.

V Črni gori se je zaletelo neko angleško letalo v pečine in se razbilo. Naši kmetje in oblastva so našla razvaline in štiri mrtve Angleže.

Bolgarski kralj Boris je bil te dni v avdienci pri kanclerju Hitlerju. — V Sofiji je italijanski poslanik sprejel prof. Cankova. Zadržala sta se dalj časa v razgovoru.

Pri Salzburgu so se sestali Hitler in sunanji ministri Nemčije, Italije in Španije.

O skupnem vojnem vodstvu glede položaja na Grškem so se vršila v Inostu posvetovanja med nemškim maršalom Keitelom in italijanskim maršalom Badoglio.

Na obletnico sankcij proti Italiji je v ponedeljek imel daljši govor Mussolini.

Romunski ministri predsednik general Antonescu se je mučil sredi minulega tedna v spremstvu zunanjega ministra v Rimu pri Mussoliniju in italijanskem zunanjem ministru. Antonescu je bil tudi v avdienci pri kralju in papežu. General Antonescu bo obiskal v bližnji bodočnosti tudi še Berlin.

Romunija je izvedla z zakonom od 15. novembra demobilizacijo celokupne vojske na kopnem, na morju in v zraku. — Prav tako je izšla v Romuniji odredba, da sme vlada zasedati vsa stanovanja, to se pravi, da se noben prebivalec ne more protiviti, če mu oblast naseli v stanovanje po potrebi prizadete, ki so ostali brez strehe.

V francoski pokrajini Lorena, katero so zasedli Nemci, so dobili Francozi in francosko govoreči tužji izbiro, ali se preselijo v Francijo ali na Poljsko.

Egiptvskega ministrskega predsednika Hasana Sabri pašo je smrtno zadela 14. novembra kap v parlamentu, ko je čital prestolni govor kralja Faruka ob priliki otvoritve zasedanja parlamenta.

Iz nekoga mehškega pristanišča so odšle štiri nemške trgovske ladje, napolnjene z živežem. Tri so se kmalu vrtele nazaj v pristanišče, četrto pa je nemška posadka sama potopila. Vznenmirjali so jih angleški rušilci, ki tam križarijo.

V ameriških političnih krogih izjavljajo, da bo prišlo prej ali slej do prekinitve odnošajev med Združenimi državami in Nemčijo.

Slam, Anglija in Zedinjene države so tik pred sporazumom, s katerim se omenjene države vežejo na skupno sodelovanje proti Japoniki.

Kitajske neredne čete so prekoračile 15. novembra mejo francoske Indokine in so prodrele 90 km daleč. Francoske vojske sile so prisilile te kitajske neredne čete k umiku.

s težavo dobil službo občinskega stražnika z nekaj sto dinarji mesečne plače.

115 let stari Črnogorec še z zobmi tare orehe. Najstarejši Črnogorec je najbrž Petruš Jovčević, ki šteje zdaj že 115 pomladi. Veliko večino svojega življenja je preživel kot pastir po gorskih samotah, zaradi česar tudi zdaj ne ljubi družine. Vkljub visoki starosti najrajši kar sam hodi okoli, čeprav je že močno gluhi in tudi vidi že slabo. Zato pa ima imenitne zobe, ki so tako trdni, da še danes z njimi kot 115 letni starček z lahkoto tare najtrše orehe. Zobozdravniki take zobe lahko le občudujejo, privoščijo jih pa najbrž nikomur.

5,20 m visoka koruza je zrastle v vasi Sikičevci v okolici Sremske Mi-

omotil, a on je obležal, da bi nasprotniké speljal. Rana je bila sicer precej grda, a to ga ni oviralo v nadaljnji ježi. Blisk je stal poleg njega. Na vratu je imel rano, ki je precej močno krvavela. Erik jo je skrbno zavezal.

Mladič je izgubil dragocene trenutke, toda ne brez uspeha. Zdaj je našel Marijino sled: lopovi gotovó zasledujejo njo. Previdno je nadaljeval pot.

Ožina je bila dolga in preden je Erik prispel do konca, ga je zalotila noč. Če ni hotel zabloditi, je moral prenočiti tu.

Pod neko skalo je našel primeren prostor. Blisku je dal zadnji obrok ovsu. Zase ni imel ničesar. Sklenil je, da bo ustrelil divjega zajca in ga spekel na ognju. Pogledal je samokres: prazen je bil. V boju z banditi je bil izstrelil vse naboje. Zdaj je bil tako rekoč brez orožja.

Noč je počasi potekala. Erika je bolela rana, mučil ga je glad in mraz in ni mogel spati. Mislil je na Marijo, na nevarnost, ki ji preti, in je nestrpnó pričakoval jutro.

Ko je zjutraj jezdit iz ožine in iskal sled za banditi, je na jezo in žalost ugotovil, da niso prenočevali, ampak jezdit dalje brez oddiha. Tako je razdalja med njim in lopovi narasla. To pa ga ni potrló. V naglem diru se je pognal za lopovi.

17.

Marija je opazila, da starce venomer išče neko stozo, potem pa gre dalje majaje z glavo. Nazadnje se je ustavil v ozki dolini.

»Tu je taborila karavana zlatokopov,« je dejal. »Zdaj že ni nobenega sledu.«

»Ali je bil tudi Abraham Linscott zlatokop?« je vprašala Marija.

Stari je preslišal vprašanje in tiho nadaljeval:

»Seveda ne more biti sledu. Saj je bilo pred štiridesetimi leti.«

Pod orjaškimi smrekami so se utaborili. Indijanec je zanetil ogenj. Ko so poskrbeli za mezge, so posedli okrog ognja in povžili skromno večerjo. Potem je dejal stari Lavrencij:

»Marija, zdaj ti bom povedal, kako sem živel s tvojim dedom in kako je on umrl.«

»Oprostite, da prej nekaj pripomnim!« se je oglasila Marija. »Jaz ne razumem vsega. Včasih govorite v nekem tujem jeziku.«

»Da,« je odgovoril starce. »Jaz sem Nemec. Doma se nisem počutil dobro, ker nisem hotel ostati kmet. Mikal me je novi svet, o katerem sem slišal, da je bogat na zlatu. V Nemčijo so prišle vesti o bogatih zlatih poljih v Kaliforniji. Nisem vzdržal dalje. Poslovil sem se od staršev, bratov, sester, prodal svoj del posestva in se podal v Ameriko. Prišel sem v Kolorado. Tu sem se pridružil trumi zlatokopov, ki so bili namenjeni čez Nevado v Kalifornijo. To so bili ljudje od vseh vetrov. Nekateri so še žene privedli s seboj. Med njimi so bili: Amerikanci, polkroveži, Mehikanci, Francozi, Italijani in

spremljal svojo dobro ženo na zadnji poti, a sedaj pa je že sam nastopil isto pot ter legel ob njeni strani izmučen od trudapolnega življenjskega pota in sicerbi k mirnemu spanju. Kako spoštovanje je užival tudi pri višji duhovščini, dokazuje to, da je g. kanonik in dekan Josip Weixl osebno prišel na pogreb ter njegove telesne ostanke blagoslovil k večnemu počitku. Naj mu sveti večna luč — njegovim sorodnikom pa naše sožalje!

Smrt mladega bogoslovca. Dne 14. novembra smo polagali v Turnišču k večnemu počitku mladega, nadbudnega bogoslovca g. Toneta Štefanec, katerega je strla zahrbtna bolezen

v najlepši dobi življenja. Neizpolnjeni so ostali njegovi upi in nade, da bi se popolnoma posvetil Bogu v duhovniški službi. Neizpolnjeno je ostalo hrepenenje njegovih blagih staršev, ki so srčno želeli, da bi gledali svojega edinega sina pred oltarjem Gospodovim. Namesto k novi maši — ki bi jo moral darovati že letos — so se zbrali številni njegovi tovariši bogoslovci, 18 duhovnikov, mnogo prijateljev in znancev, da vzamejo zadnje slovo od dobrega in idealnega bogoslovca. Pogreb je vodil g. bogoslovni spiritual Anton Karo iz Maribora, ki je pripeljal na pogreb 25 bogoslovcev, žalujočih tovarišev pokojnega. Doma se je od rajnega poslovil bogoslovec Štefan Skledar, ki je v pesniških besedah izrazil svojo žalost nad tem, da mora na ta način opraviti pokojnemu obljubljeno ceremonijsko službo. Med pretresljivim prepovedovanjem žalostink so bogoslovci zanesli truplo tovariša v župno cerkev, kjer so se darovale zanj tri sv. maše zadušnice. Ob odprtem grobu se je najprej poslovil od rajnega ter izrekel sožalje žalujočim staršem, sestram in sorodnikom g. spiritual Karo v imenu prevz. g. škofa dr. Tomažiča in v imenu višje bogoslovne šole v Mariboru, ki tako težko pogreša zgledega bogoslovca. V imenu bogoslovne družine se je v izbranih besedah oddaljil rajnemu bogoslovcu Puncer, v imenu aka-

demakega društva »Zavednost« akademik Čeh, v imenu domače fare in dekanije pa g. dekan Jerič, ki je poudaril, da se je turniška župnija že veselila nove maše rajnega Štefaneca, ki bi bil 22. živeli duhovnik iz te fare. Velika množica je glasno plakala ob naštetih govorih in ob krasno odpetih

žalostinkah bogoslovskega pevskega zbora. Cvetje in solze pa so nam za vselej zakrile komaj 25 letnega bogoslovca, ki je radi dolgotrajne, zavrtnatne bolezni, ki jo je junaško in vdano prenašal, legel v prerani grob. Bog mu daj nebesa, s domačim in vsem žalujočim naj pošlje tolažbo!

Dopisi

Slovenjgraški okraj

Pameče. Blizu se veseli dan, ko bosta posvečena in svojem namenu izročena nova zvonova, katera hočemo pokloniti Mariji, Kraljici miru, kot hvalni dar, da nas varuje pred največjo šibo božjo — vojno. Vse dobo po vojni nismo imeli ubranega zvonjenja, a kljub temu smo dosti pripravili in popravili. Kritje zvonika, povečanje kora, elektrifikacija, predvzem pa pred tremi leti nov oltar, tako da smo sedaj rekli: lepi cerkvi je treba dati tudi lepo zvonjenje! Ker je pa fara majhna, ni zmožna vsega, zato se obračamo do sosedov in vseh s prošnjo, da bi se tudi oni pridružili! Prvo adventno nedeljo bo blagoslovitev. Cerkveno slovesnost bosta povzdignila naš rojak g. Vrhnjak in dekan msgr. g. Meško.

Sv. Vid nad Valdekom. Na martinovo je bil pri nas za župnika inštaliran dosedanji naš priljubljeni provizor g. Ledinek Maks. Da bi dolgo pasedel duše pri Sv. Vidu! Obenem je bila blagoslovljena nova slikarija v cerkvi, ki jo je prav posrečeno izvedel slikar g. Vipotnik iz Zalca.

Razbor pri Slovenjem Gradu. V kratkem času so se pri nas poročile kar tri vrle Marijine družbenke, in sicer: Glasenčnik Ljudmila z uglednim posestnikom iz Guštanja, Pačnik Magdalena iz Sašinske hiše s posestnikom Rudolfom Menh iz Lokavice pri Šoštanju, in Poznič Francka iz Lapovčnikove rodbine, oziroma Čartvežnikova v Zvodnem z Ivanom Glasenčnikom, posestnikom v Sp. Razboru, p. d. Zapečnikom. Težko pogrešamo ta dekleta, posebno prvi dve, ki sta šli iz župnije, ker sta bili vrli, cerkveni pevki in sta s svojim lepim glasom povzdigovali službo božjo. Vsem novo poročencem obilo sreče in božjega blagoslova!

Pohorje

Fram. Dne 10. novembra je bila v šoli sadna razstava. Gledali smo izbrano sadje vseh vrst iz domače občine kakor tudi zelenjavo in zdravilna zelišča. Obiskovalcev je bilo ves dan veliko. Prvo nagrado je dobil g. Karel Černej. Najlepša hvala za trud in delo g. upravitelju Grafenauerju in onim, ki so mu pomagali! — Sadna sušilnica je pod streho, manjkajo le še mizarska dela.

Kar morem danes storiti, kot praktičen človek ne bom odlagal na jutri! To pravilo mi velja tudi pri plačevanju naročnine za »Slovenskega gospodarja«.

Slovenjebistriški okraj

Sp. Polskava. Krajevna kmečka zveza naznanja vsem kmetovalcem, da se bo vršilo v nedeljo, dne 24. novembra, po sv. maši v šoli poučno kmetijsko predavanje. Predaval bo okrajni referent g. Zupanc. Ker bo predavanje zelo zanimivo in koristno, se priporoča obilen obisk. — Odbor.

Dravsko polje

Vurberg. Kamor stopiš in pogledaš, te straši moča. Vse leto se jamra čez slabo leto in slabe čase, pa nam je ljubi Bog še odmeril prav dober pridelok, da se ni bati pomanjkanja hrane. Zlasti kuruza je lepo obrodila, le nekaterim ni dozorela. Mnogim je vrglo tudi sadje lepe denarce; da bi jih le plodonosno naložili in z njimi počakali

Pred ameriškim parlamentom v Washingtonu pripravljajo les za tribune, katere bodo postavili ob priliki tretjega nastopa Roosevelta kot predsednika Zedinjenih držav Severne Amerike

Rusi. Vsi ti so tvorili divjo tolpo, v kateri ni bilo pravega reda. Pretepi, umori, ropi so bili na dnevnem redu. Jaz sem se bil pridružil Amerikancu Abrahamu Linscottu. Kmalu sva postala prijatelja. On je bil moj edini prijatelj. Često sva rešila drug drugemu življenje. Vse težave sva prenašala skupno in ko je nekoč izbruhnil v taboru zlatokopov upor, sva se skupno postavila po robu upornikom.

Marija je z napeto pozornostjo sledila samotarjevemu pripovedovanju. Ko je starec za hip utihnil, da bi si oddahnil, je tiho pripomnila:

»Kar sta prestala vi in moj stari oče, je moralo biti grozno!«

»Da, grozno je bilo!« je nadaljeval stari Lavrencij. »Glad po zlatu je hujski od vsakega drugega gladi. Pohlep po zlatu je bolezen, hujska od kuge in drugih nalezljivih bolezni. Kmalu je nastopila zima in zlatokopi so sklenili, da počakajo na pomlad in bodo potem prehodili Sierro Nevado. Niti malo se jim ni sanjalo, kakim nevarnostim se izpostavljajo. Utaborili so se, postavili lesene kočice, nakupili krave in tako je nastalo mesto Rotenburg.«

»Oh, Rotenburg!« je vzkliknila Marija.

»Da, tako smo imenovali novo naselbino. Jaz sem predlagal to ime in drugi so ga brez ugovora sprejeli. Ne vem, kako sem se sploh domislil tega imena. Za nami so prišle druge skupine zlatokopov in tako se je naselbina naglo razvijala. Prijatelj Abraham je imel s seboj tudi ženo in sinčka — vašega očeta, Gospa Katarina — tako

se je imenovala njegova žena — je bila mlada, lepa in dobra ženska. Ozračje v Rotenburgu pa ni bilo niti zanjo, niti za otroka primerno. Zaradi tega ju je Abraham poslal nazaj v Kansas. Tam sta bila varna in nista povzročala prijatelju skrbi.«

Starec je za trenutek spet utihnil in se prijel za čelo, kakor da bi hotel zbrati misli. Čez čas je nadaljeval:

»Zima je minula in prišel je čas odhoda. Tovariši so Abrahamu in meni poverili nalogo, da najdeva najboljšo pot čez Sierro Nevado.«

Nato je pokazal na Indijanca.

»Ta tovariš nama je obljubil, da nama bo pokazal najboljši prelaz, ki je dovolj širok za prehod take množice ljudi in živine. Podali smo se na pot. Nekega dne, ko smo taborili v gorskih zasekah Sierre Nevade, je šel Abraham na lov. Tri dni se ni vrnil. Indijanec in jaz sva pretaknila za njim vso okolico. Nazadnje sva ga našla. Poskakoval je od veselja in nama pripovedoval, da je odkril dolino, ki se more meriti z lepotami raja. Prekrstil jo je v Rajski dol. Naju je odvedel tja. Sklenili smo, da se bomo iz Kalifornije vrnili sem in bomo začeli gospodariti. Zabili smo kole, vanje vžgali ime Abrahamu Linscottu in letnico. Postavili smo skromno kočico, naredili točen florin in se nato vrnili v Rotenburg, da bi si od oblasti preskrbeli posestno listino. Pristojna oblast ni delala ovira. Brez ugovora je izstavila listino, lastninsko pravico pa zabeležila v knjigo posestnikov. Nato smo se

trovice. Njive, ki je na njih zrastle taka kuruza, so last kmeta Mateja Zečeviča. Eno koruzno steblo je bilo visoko kakor kaka mlada jablana ter je segalo celih 5.20 metrov visoko. Na njem sta bila dva storža, izmed katerih je bil vsak nekako po 2.8 kg težak. Zečevič je te storže shranil ter jih bo poslal na poljedelsko razstavo.

Tudi slanki imajo svojega kralja. Stare knjige pišejo o slankih, da imajo svojega kralja na isti način, kakor imajo čebele matiko, ki jo tudi nazivamo kraljico. Ti »kralji slankov« se ne odlikujejo po posebni velikosti, pač pa nosijo na glavi znak, ki je podoban kroni. V enem izmed teh starih zapiskov lahko čitamo sledeče: »V Nemškem morju je otok, nazvan Sveta zem-